

Het museum, een open huis?

SPRAAKMAKERS

Na de inspiratiedag ‘Het museum, een open huis?’ (18 mei 2015) bleef er heel wat stof tot nadenken hangen. Fundamentele vragen en rake quotes. Ideale uitgangspunten om verder te zoeken, te discussiëren en je eigen standpunt te vormen.

Hieronder vind je een bundeling van de meest frappante uitspraken. Knip ze los en kies welke boven je bureau, op het toilet of in de lunchruimte komen te hangen. Of zet ze op de eerstvolgende teamvergadering in om discussies los te weken.

Dat kan je doen op verschillende manieren:

- Sorteert de stellingen samen in twee groepen: Een groep met stellingen waar je het mee eens bent, en een groep stellingen die je niet onderschrijft. Laat iedereen de oefening individueel maken en vergelijk dan het resultaat.
- Groepeer de stellingen: welke rode draden zie je in deze discussies?
- Kies samen drie stellingen uit die bijzonder relevant zijn voor je eigen museum, formuleer bij elke stelling drie acties hoe je hierop in zou kunnen zetten

“Het museum een open huis? → het museum een open huis!” – Volgens Marjelle Van Hoorn mag het vraagteken een uitroepteken zijn en is het open huis de enige manier om relevant te zijn in de maatschappij. Lees maar op:

<http://www.vanbommelvandam.nl/nl/nieuws/het-grote-publiek>.

“CHANGE OR DIE” : musea moeten zich aanpassen aan de veranderende maatschappij, anders zijn ze ten dode opgeschreven. Graham Black, Transforming museums in the 20th century

“Musea rotten weg als een oude eik. Je ziet het nu nog niet aan de buitenkant, maar straks valt die om.” – Uit: Odding Arnoud; Het disruptieve museum, Den Haag, 2011.

“Je zou dagelijks op bezoek moeten kunnen gaan in het museum! Het museum is een soort huiskamer voor iedereen.” The Reading Room van The Wellcome Collection (Londen) als *good practice*. <http://wellcomecollection.org/readingroom>

Schijnparticipatie is te vermijden! “Anytime you ask a question – in an exhibition or otherwise - you should have a genuine interest in hearing the answer” - Nina Simon over schijnparticipatie en echte participatie. www.participatorymuseum.org en museumtwo.blogspot.be.

“If museums are not being operated with the quality of people’s lives, on what basis might we possibly ask for public support?” Stephen Weil over relevantie van musea. Uit: Stephen Weil, *From being about something to being for somebody: The ongoing transformation of the American museum*, Boston, 1999.

Echte participatie is niet te rijmen met inkomgeld! We moeten dus op zoek naar andere formules:

- Vrijwillige donatiebox
- Bibliotheekmodel van ledenbijdrage?
- Onbeperkt terugkomen met één ticket in een bepaalde periode?

De meeste bezoekers zitten niet te wachten op participatie, dus waarom zouden we ons daarvoor inspannen? ... *Of moeten we twintig jaar vooruit kijken, naar bezoekers van de toekomst. Wat willen mensen in 2030 en 2050 in hun vrije tijd doen? ... Hebben musea die vandaag weinig of geen bezoekers kennen 50 jaar geleden misschien zo de boot gemist?*

Participatie toelaten betekent inboeten aan kwaliteit! ... *of is investeren in participatie is sowieso een lange termijnvisie? En stijgt de kwaliteit naarmate je verder gaat?*

Participatie is een reflex, niet alleen iets dat moet gebeuren/afgevinkt worden op een checklist.

Participatie moet groeien vanuit het midden van je organisatie.

“Musea zijn als het ware gegroeid uit gemeenschappen, met name de gemeenschappen van verzamelaars die een “huis” zochten voor hun collecties. Nu keren ze terug naar die gemeenschappen.” Marjelle Van Hoorn

Hedendaagse installaties spreken de bezoekers vaak meer aan dan “oude spullen”. Ga dus op zoek naar dialoog met een hedendaags kunstenaar.

De klassieke rondleiding heeft afgedaan! Op naar de “filosofische wandeling” in het museum.

“Het publiek is de echte eigenaar van het museum! En dus moeten musea meer doen dan alleen instaan voor het behoud van de stukken.” Marjelle Van Hoorn

Eigenlijk willen musea vooral de controle zelf houden en alles zelf doen (en dan is het niet zo'n goed idee om een participatief traject op te zetten ...)

Het museum is “de plaats waar de muzen wonen”, daar zouden mensen dus vooral inspiratie moeten vinden, zingeving, reflectie...

Een museum zonder “rockstars” (grote topstukken) krijgt het heel moeilijk in de toekomst.

Bij participatieve trajecten zit de kwaliteit vooral in de omkadering: in de begeleiding van de deelnemers.

Musea zitten teveel vast aan hun collectie, dat is hun identiteit. Maar ze denken amper na over de plaats die ze in de maatschappij kunnen vervullen.